

Élettörténet

Fiatal felnőttként élem az életemet a 21. századi Magyarországon Görög kisebbséghez tartozva, nagy figyelmet fordítunk a hagyományőrzésre. Röviden bemutatnám otthonomat, életemet, tapasztalataimat, valamint kis közösségünk mindennapjait.

A történetem nem a születésemtől kezdődik, hanem annál sokkal régebről 1950-ben. Görögországban több részen háború tört ki 1925-ben, köztük nagyszüleim falujában is. A falu a hegyekben helyezkedik el, fiatal családok éltek ott gyerekekkel állatokkal, viszont mára már alig 15 fős lakossága van.

A történetem ebből a kis faluból indul, mikor a háború miatt nagyszüleimet kimenekítették és csoportosan hozták Magyarországra a gyerekeket szülőket egyaránt. Mikor megérkeztek teljesen kívülállóak voltak mint a magyar emberek számára mint saját maguk szerint, a beilleszkedés nehéz volt. Kaptak egy kis földrészt az országban, hogy csináljanak maguknak egy új otthonot ahol nem érzik magukat idegennek. Az akkori körülbelül 400 görög család összefogott és elkezdtek építeni új otthonukat közös erővel nők, férfiak, gyerekek mind együtt. Mikor a névválasztásra esett a sor, egyértelműen a háború legjelentősebb személyének a nevét adták új otthonuknak aki életét adta emberek szabadságáért, ő nem más mint Nikosz Beloianisz, így kapta kis településünk a Beloianisz nevet. A háború elcsendesülése után sokan visszaköltöztek Görögországba szülőfalujukba, viszont nagyon sokan inkább maradtak. Saját nemzeti iskolájuk és óvodájuk lett, ünnepeiket mind megtartották, hagyományaikat, néptáncukat, szokásaikat egyaránt. Ebben a faluban élek Magyarország szívében.

A ma már több mint 1000 fős településen már nem csak görög származásúak laknak, rengetegen költöztek ide környező falvakból, városokból, viszont mind ugyan úgy szeretik a programokat, hagyományokat, mint akik születésük óta ebbe tartoznának. Ez lenne kis otthonom története.

Most folytatódjon minden az után, hogy beleszóppentem ebbe a kis közösségbe.

2005 márciusában születtem, tehát ma 20 éves nőként élek ebben a faluban. Édesapám görög származású, édesanyám magyar így tehát én félig ide félig pedig oda tartozom. Magyarországon élek természetesen a magyarság a mindennapjaimmá vált, viszont a görög hagyományok fenntartását soha nem fogom annyiban hagyni. Nagyszüleim kiskorom óta beszélnek hozzám görögül, ahogy édesapám is. Mikor óvodába kerültem ott nem tanították még a nyelvet, de mostmár saját görög óvónőjük van a gyerekeknek. Általános iskolában kezdtem el tanulni/ismerkedni vele Görögországból érkezett tanároktól kisebb nagyobb sikerekkel mind a mai napig. Az iskolában nem csak nyelvoktatás, de a görög történelem, népismeret óra is helyet kap az órarendben. Ebben az iskolában nem csak a magyar de a görög ünnepek, megemlékezések is helyet kapnak. Március 15 mellett az 1821-es görög szabadságharc, az 1940-es úgynevezett ohi napja (ohi [óχι] jelentése magyarul->nem). Magyar és görög gyerekek egyaránt járnak az iskolánkba, óvodánkba, és mind boldogan tanulják a nyelvet illetve a hagyományokat. A falunak saját ortodox temploma van ahol rengeteg gyereket keresztelnek a szülők évente. Hagyományokra példát mondva kitérnék a húsvétra. Nálunk 2 húsvét van, ennek az az oka, hogy Görögországban a húsvét általában későbbre esik mint itt Magyarországon, tehát mi 2 húsvétot tartunk egy évben. A magyar

nemzeti ünnepen van kenyérszentelés, tűzijáték, de mind ezeket görög nemzeti tánccsoportok követik, az ünnepet pedig egy óriási kültéri görög táncház zárja le. Amióta az eszemet tudom szándékosan sosem hagytam ki egy ünnepet se, de ha mégis sor került rá sokáig bántam a dolgot. Rengeteget jelent nekem a görögség, és rendkívül örülök neki, hogy ezt egy teljesen más országban is ennyi éven át fent lehetett tartani és továbbadni generációról generációra. Viszont ez a kis falu nem csak erről szól, hanem az összetartásról és egymás segítségéről is. Bárkinek gondja akad az életében az emberek ott vannak egymásnak, hogy segítsenek a másiknak még akkor is ha sosem beszélgettek csak egymásra köszönnek az utcán. Ide születtem. Itt nevelkedtem, itt nőttem fel. Mindig is szomorú voltam az miatt, hogy nekem miért nem lehet szép görög nevem mint a barátainak akik szintén görög gyerekek, de kislány koromban megkereszteltek a szüleim, és ekkor 7 évesen kaptam meg a 3. nevemet, ami egy igazi, tagadhatatlan, gyönyörű jelentéssel bíró görög lánynév. Édesapám rengetegszer szólít ezen a nevem. Régen nem használtam, ha valaki kérdezte megosztottam vele, de nem éreztem úgy, hogy bárki is ezen a nevemen fog szólítani ennyi év után. Van ám egy nagy szerencsém. A magyar nevemet a görög tanárok sosem tudták kimondani, tehát ezekben az esetekben boldogan használhattam görög nevemet. A mai napig keveredek ilyen helyzetbe. Rengeteg turista jár a falunkba leginkább Görögországból. Tudni illik ők egy olyan nép akik rendkívül barátkozósak, társalgósak, tehát ha az utcán összefut velük az ember lehet megállni kérdezősködni egy-két hétköznapi dologról. Ebbe bizony beletartozik a név is. A magyar nevemet soha nem tudják kiejteni, viszont mikor elmondom nekik a 3. nevem olyan boldogság ül ki az arcukra, hogy eljöttek egy teljesen más országba és itt is az ő hagyományaik, dolgaik ugyanúgy érvényesülnek mint náluk.

Büszke vagyok mindkét nemzetiségemre, viszont itthon sokszor éreztem úgy, hogy jobb lenne inkább titokban tartani. Voltak akik bántottak a "másságom" miatt, sokszor illettek gonosz becenévvel, szurkálódtak gonosz mondatokkal. A legérdekesebb ebben, hogy sokszor olyanok tették akiknek semmi köze a görögséghez, de ha valaki kérdezte tőlük azok-e mivel görög faluban élnek természetesen egyből azt mondták igen. Ilyen bántalmazó esetekben próbáltam kizárni a sok sértést az emberekkel egyaránt, de egy fiatal lány nem mindig tud csak úgy eltekinteni ilyen dolgok mellett. Ekkor éreztem magam sokszor kívülállónak. Eddigi életem során sokszor volt bennem ez az érzés, hogy én más vagyok, én mindig kilógok a sorból. Sajnos ezek a dolgok már egészen kisgyerek korom óta velem voltak. Óvodás koromban megbetegedtem, nem jártam óvodába nem voltak barátaim csak jártam a kórházi szobákat. Iskolás koromra meggyógyultam, de mivel soha nem tartoztam úgy igazán sehova és senkihez nem találtam a helyem. Visszahúzódó voltam, nem szerettem beszélgetni idegenekkel, és ez egészen majdnem felnőtt koromig elkísért. Soha nem volt sok barátom, ha voltak is mindig adódott valami amivel ki tudtak közösíteni a társaságból, így megtanultam egyedül is elboldogulni. Ezeknek a rossz dolgoknak köszönhetem a mai hatalmas kreativitásomat, amit rengeteg féle tevékenységgel meg tudok valósítani. A mi falunkban mindennapos, hogy a gyerekek iskola után, hétvégén, iskola szünetekben átjárnak egymáshoz, kijárnak biciklizni, sétálni, játszani a barátaikkal. Nekem ebből ritkán jutott. Sok időt töltöttem a nagyszüleimnél, keresztanyámnál akik mindig kitaláltak valami kreatív dolgot, hogy ne unatkozzak és ne érezzem magamat egyedül. Festettem, rajzoltam, hajtogattam, színeztem, körmöt festettem. Minden olyan elfoglaltsággal töltöttem az időmet, amit ma már a gyerekek sajnos nem értékelnek. Engem ezek a dolgok boldoggá tettek, mind a mai napig boldoggá tudnak tenni. Édesanyám gyönyörűen fest. Mindig is szerettem volna olyan tehetséges lenni valamiben mint ő, de

hiába festettem, rajzoltam semmiben nem voltam kiemelkedő, nem tudtam úgy teljesíteni, hogy én magam is lássam azt, hogy ez igenis megéri és ez lenne az a dolog amihez nekem tehetségem van. Van két testvérem, mindketten tehetségesen rajzolnak. Irigy voltam rájuk. Sokáig kellett várjak és ötleteljek mi lenne az a dolog amiben én is meg tudom mutatni mire vagyok képes. Középiskolában elkezdtem saját magamnak műkörmöt készíteni. Az elején teljesen tragikus munkákat készítettem, de nem adtam fel. 2024. októberében elkezdtem egy műkörmös és körömdizájner tanfolyamot. Április 5. napján sikeres vizsgát produkáltam. Ugyan ebben a hónapban megnyitottam a saját szalonomat.

Sokat jelent nekem ez a szakma, és nem csak azért, mert végre rájöttem mi az a dolog amihez pont úgy értek mint édesanyám a festéshez, azért is mert ezzel boldoggá tudom tenni az embereket. Gyerekkoromban sokat rágtam a körmeimet. Amióta műkörmöt viselek erre nem kerül sor, és boldogsággal tölt el, hogy nekem is szép ápoltság van. Az ilyen embereken is szeretnék segíteni, mert tudom milyen az amikor minden bonyolult, nehéz, és ezt a körömök bánják, ahogy azt is tudom milyen az amikor végre szépek és egészségesek lesznek. Megtaláltam a helyemet ebben a szakmában, és remélem sikert is tudok aratni vele.

Egy dolgról még nem írtam a történetekben. Ami nem más mint a párkapcsolatom. A párom egy rendkívül kedves, gondoskodó, aggódó, szeretettel teli 24 éves fiatal ember, akivel már 2.5 éve boldogan élem az életem. Nem ő az első "szerelmem" volt más kapcsolatom is, amelyben meg voltam győződve, hogy a szerelem nehéz, sokszor fájdalmas, és rengeteg kompromisszummal jár. Ebből a kapcsolatból másfél év után kiléptem. Ekkor már ismertem a jelenlegi páromat, barátok voltunk. Fogadást kötöttünk, hogy felnőtt korunkra netalántán ha egyikünk sem találja meg az igazit 40 éves korunkban úgymond viccből összeházasodunk, hogy ne legyünk magányosak. Sok ideig így volt, jó barátok voltunk semmi több, de elkezdett egyre jobban érdeklődni irántam, én pedig örültem neki, hogy csak közelebb és közelebb kerülünk egymáshoz. Ugyan ebben a kis békés görög faluban él amiben én mindössze pár házzal messzebb tőlem. Közös életünk 2022 decemberében kezdődött. Vele megtapasztaltam hogy a szerelem nem csak beletörődés és kompromisszum. Visszakaptam a régi önmagam hála neki. Tavaly óta együtt élünk, és tudom ez nem fog változni. Készülünk a közös házunkra. Előbb vagy utóbb de hamarosan megkapjuk és onnantól már minden úgy lesz, ahogy fiatalabb koromban elképzeltem. A párom nem görög, de ennek ellenére szereti ezt a nemzetiséget, a nyelvet, a hagyományokat. Együtt tanuljuk és ismerjük meg a görög nyelvet különlegességeivel együtt. Nem tudjuk elképzelni a jövőnket egymás nélkül, ebbe pedig beletartozik a görögség is. Szeretnénk mindketten megtanulni, megismerni a nyelvet, valamit azt is, hogy gyermekeink is beleláthassanak ebbe a dolgokba. Mindazok ellenére, hogy a páromban nincsen görög vér szeretné, ha s gyermekei tanulnák a nyelvet és ugyan úgy szeretné ahogy ő/mi. Egy rendkívül érdekes, és számomra kedves történet rólam és a páromról akkor történet mikor alig voltam pár hónapos. Édesapám babakocsival sétált az utcán. Párom kiskora óta focizik. Éppen haza tartott a helyi focipályáról, amikor édesapám ránézett miközben sétált velem és arra gondolt a 4 éves szőke kisfiút nézve aki focilabdával a kezében 3 mérettel nagyobb mezben sétált haza, hogy "a lányomnak majd jó férj lesz". Érdekes tud lenni az élet nem? Úgy érzem igaza is lett. Rendkívül jó férj lesz belőle, aki nem csak rólam, de gyermekeiről is tökéletesen fog tudni gondoskodni, és mindannyiunkat teljes szívéből szeret majd. Boldog vagyok mellette, ezt nem tudom elképzelni másképp ennyire fiatalon sem.

Nem maradt más hátra mint a jövőkép az életemről.

Fiatal vagyok, sok mindent szeretnék az elkövetkezendő 10 évemben elérni. Mindenhez pozitívan állok hozzá a jövőmhöz valamint céljaimhoz is egyaránt. Szeretnék férjhez menni, hatalmas igazi görög lagzival egy szép magyarországi helyen. Ez viszont még nem a közeljövőben fog megtörténni. Mindenek előtt a legelső dolog az, hogy megszerezsem a jogosítványomat, és vehessek magamnak egy autót. Nem nem a szüleim vagy a párom segítségével, saját magam szeretném ezt elérni. Első autónak nem gondolkodtam drágán, de mégsem szeretnék túl olcsó szinten megragadni. Számomra fontos a megjelenés, az elvárásaim nem nagyok, viszont nem adom lejjebb sohasem. Jogosítvány és auto után ha minden jól megy már lesz egy saját házunk a párommal. A mai világban már rendkívül nehéz jó áron házhoz jutni, főleg nekünk fiataloknak akik el szeretnék kezdeni életüket, de nem sok megtakarításuk van még. Mi ilyen terén mondhatjuk hogy szerencsések voltunk, teljesen jó áron jutottunk hozzá itthon a kis görög falunkban egy sorházhoz. Egy dolgot viszont ki kell emeljek ebből az "olcsó" házból. Rengeteg munkánk lesz vele. Amit csak lehet el kell bontani, tetőt, falakat, és az egész udvart is. Sok munkát igényel, viszont mi látjuk, hogy a végére szép és otthonos lesz. Ezek után szeretnék majd az esküvőt. Nincs nagy családom, sokan úgy vélik, hogy ha valaki görög akkor hatalmas családja van mint a filmekben. Nálunk ez sajnos nem így van. Sokakat nem is ismerek, vannak akikkel pedig kiskorom óta nem tartjuk a kapcsolatot. De nem bánom, mert mindennek meg van a maga oka. Tehát az esküvő. Említettem hogy hatalmas görög lagzit szeretnék, ez persze nem a vendégek számában fog beteljesülni. Sok személyt nem szeretnék meghívni, viszont azzal a kívánsággal szeretnék egy nagyot ünnepelni. A tervezéssel biztos nem lesz baj, mert 20 éves nő létemre már tudom milyen ruhát szeretnék, milyen lesz a cipőm, a hajam, és persze a dekoráció. Miután férjhez mentem szeretnék majd gyerekeket is. Nagyon szeretem a gyerekeket, van egy testvérem aki 10 évvel fiatalabb nálam. Szinte én neveltem fel, ha édesanyám éppen nem volt a közelben mindig hozzám jött/jön segítségért. Persze néha egy-két hibát elkövetek én is "gyereknevelés" szempontjából, de ki nem?

Úgy érzem az anyaságban is jól tudnék szerepelni, és ezt szeretném is megtapasztalni 30 éves koromig. Gyerekek előtt viszont megemlíteném, hogy szeretnék egy kis kutyát. Ami igazából nem is olyan kicsi. Dobermann kutyát szeretnék. Erről a fajtáról azt mondják olyanok mint a gyerekek, játékosak, néha úgymond hisztisek is. Szerintem egy bemelegítésnek tökéletes lesz. Persze ezzel nem azt mondom, hogy egy kutya olyan mint egy gyerek, de vannak olyan emberek, akiknek nem lehet gyerekük ezért a házi kedvencünkkel bánnak úgy, és szeretik annyira mintha gyermekük lenne. Még kapcsolatunk elején beszéltük meg, hogy mindketten szeretnék egy ilyen fajta kutyát, de a szüleink úgymond "félnek" tőle mert nekik ijesztően néz ki. Arra jutottunk mikor elköltözünk veszünk egyet. A következő dolog amit szeretnék elérni 10 éven belül az nem más mint egy szalon Budapesten. Jelenleg egyedül dolgozom itthon, szeretem de vágyok néha társaságra a vendégeimen kívül. Ez az ötlet pedig teljesen megfelel egy új baráti kör kiépítésére hasonló körű szakmabeli hölgyekkel mint én. Persze a szalon nem csak műkörmösöknek lenne fenntartva, hanem minden szépségápolásban dolgozó kolléga számára. Persze mindenkinek meg van szakmailag a kis saját személyes tere, amelynek tiszteletben tartását úgy oldanánk meg, hogy a szalonom belül mindenkinek ajtóval zárható külön helye lenne. A kezdőknek segítenék vendégkörük kialakításában. Természetesen itthoni vendégeim számára is lenne fenntartva egy szalon az új otthonomban, viszont csak azokat tudnám elvállalni, akik semmilyen módon nem tudják megoldani, hogy másik faluba/városba utazzanak el másik szolgáltatóhoz. Gyermekeim mellett pedig itthon dolgoznék, hogy minőségi időt tudjak velük tölteni, de a szakmai rutinból ne essek ki.

Sok mindent szeretnék elérni 2035-re, és ebbe még egy utolsó dolog beletartozik. Egy saját ház Görögországban. Kisgyermek korom óta bennem van ez a vágy. Szeretnék egy saját házat, ahova az év bármely napján kiutazhatok, és pihenhetek. Minden évben járok nyaralni Görögországba, ez szinte egy "szerelem" számomra. Imádom a tengert, a Görög emberek vendégszeretetét, a nyelvüket, a temperamentumos személyiségüket, ételeiket. Mikor kiutazok úgy érzem itt a helyem közöttük, nekem itt kell élnem velük. De egy dolog van ami nagyon sokat jelent a görögök számára. Ez pedig a család. Szeretnék egy otthont külföldön, de nem költöznék ki, nem hagynám el a családomat. Édesanyám, édesapám, testvéreim, nagyszüleim, mind sokat jelentenek számomra, és soha nem lennék képes elhagyni őket. Kislány korom óta nem volt olyan, hogy mi elváltunk volna egymástól, hátat fordítottunk volna egymásnak. Sokaknál ez nem így van, rossz kapcsolatot ápolnak szüleikkel, nagyszüleiket évente 1-2 alkalommal látják. Én rendkívül jó kapcsolatot ápolok szüleimmel és nagyszüleimmel is. Persze szüleimmel még egy háztartásban élünk, nagyszüleimet pedig nap mint nap meglátogatom. Szerencsémre fiatalos családom van édesanyám és nagymamám is a 20-as éveiben vállalt gyermekek. Idegen emberek néha azt szokták hinni, hogy édesanyám, nagynéném és én testvérek vagyunk, amikor pedig elmondjuk hogy ez nem így van hatalmas meglepettség ül ki az arcukra. Mikor dédszüleim éltek velük is remek kapcsolatban voltam, ők is itt laktak velünk egy faluban, de sajnos ez már nagyon régen volt. Ők még Görögországban éltek sokáig, tehát mindig mikor átmentünk szüleimmel meglátogatni őket kezdetét vette a hatalmas görög beszélgetés. Szerencsére ez halálukat követően sem maradt annyiban. Édesapámmal a mai napig szoktunk otthon egy átlagos hétköznapon is görögül beszélni egymással.

Büszke vagyok a görögségemre bárki bármit mondhat, hálás vagyok a családomnak, barátaimnak, páromnak.

Boldog vagyok, hogy ebbe a hagyományörző közösségbe születtem, és itt élhetem mindennapjaimat. Igyekszem tovább vinni a jövőben azt amit ettől a falutól kaptam, amit a szüleim és nagyszüleim adtak át nekem. Szeretném ha a saját gyerekeim is ugyan ilyen a görög közösségben nőnének fel pont ahogyan én is. Nyelvtanulás, hagyományok, ünnepek, keresztelők. Tapasztalataim szerint, sokkal jobb érzés lehet egy ilyen kis otthonos környezetben felnőni, mint csupa veszéllyel és idegenekkel körülvéve egy nagyvárosban. Mi itt vigyázunk egymásra. Bárki látogatja meg kedves kis falumat, érezni fogja a görögséget, látni fogja, itt az emberek büszkék arra, hogy mások mint a többi, és ezt soha nem is fogják megtagadni. A sok rossz és jó dologgal együtt, ha kapnék választási lehetőséget sem élnék máshol más életet. Ezek vagyunk mi, kis görög család Magyarország szívében.

Reménykedem benne, hogy ha nem is minden amire vágyom, de legalább a felét véghez tudom majd vinni az elkövetkezendő 10 évben, boldoggá téve a szüleimet, páromat és leendő gyermekeimet. Ez vagyok én, egy fiatal félig görög félig magyar lány a 21. századi Magyarországon.